

NAUJA IDĖJA

VERŽIASI Į POLITIKĄ IR MŪSŲ GYVENIMUS

„DRAŠOS KELIAS“

Tai pilietinė teisė valdžią ne tik rinkti, bet ir ją kontroliuoti, ATSTATYDINTI. Ši teisė pagrįsta konstitucine nuostata, kad vienintelis Lietuvos suverenas (šeimininkas) yra Tauta (visi piliečiai). O visos valdžios institucijos – tik priemonė darnesniai tautos gyvenimui palaikyti. Visi valdžios pareigūnai, nuo seniūnaičio iki šalies prezidento, tarnauja Tautai.

Argi šeimininkas negali atleisti iš darbo blogai dirbančio, apsvogusio ar kitaip susikompromitavusio savo tarno?

Apie demokratiją, dar jos aušroje, labai savitai ir tiksliai pasakė garsusis Aristotelis. Jis išskyrė dvi demokratijos formas:

- 1. Kai hienos valdo asilus*
- 2. Pilietyja...*

Klasikinis demokratijos apibrėžimas, tai – daugumos valdžia. O pagrindinis jos principas – mažuma paklusta daugumai. Deja, teorija ir praktika retai kada vienu takeliu (už parankių) vaikšto. Kodėl?

„ŠVYTUOKLĖ“

Net konservatoriai jau suprato, kad per daug „nušvytuota“ į dešinę, bandys pasistūmėti kairiau. (Švytuoklės principas būdingas nebrandžiai visuomenei, kada, ieškant išsigelbėjimo, iš vieno kraštutimumo metamasi į priešingą).

Prieš šimtą metų Rusijoje buvo ne tik caras. Buvo tokia atskirtis tarp žmonių, kad žodį „socialinė“ net nepatogu vartoti. Tokioje terpėje Karlo Markso idėjos kai kurių žmonių buvo priimtos kaip didžiausia viltis ir panacėja nuo visų bėdų. Mes viską nacionalizuosim! Neliks išnaudojimo, visi bus lygūs, draugai...

Bet neišėjo. Kas yra „mano“, tai vertinama, branginama. Kas yra „mūsų“ – siaurame rate (šeimos, tarp artimiausių draugų) dar šiaip taip suvirškinama. Bet, kad „visų“ yra tas pats kas „mano“, to jau per daug... Tokio barjero žmogaus Ego neįveikė. Bendrą, kolektyvinę nuosavybę visi gvelbė, prasi-dėjo masinė suirutė... Naujoji valdžia, kiek atsikvošėjusi, truputį atsitraukė nuo savo radikalumo – atkūrė privačią nuosavybę smulkiajam verslui. Nepo laikotarpis, kino filmas „Aukštinis veršis“, kaip tik apie tą laikmetį. Bet tai truko neilgai. Komunistų kantrybė „buržujų“ atžvilgiu pasibaigė. Jie įvedė „proletariato diktatūrą“. Atsirado pirmieji konclageriai, prasidėjo masinis valstiečių „išbuožinimas“. Nuo kurio labiausiai nukentėjo Ukraina...

Toliau vardinti faktus iš anų laikų nėra prasmės, visi puikiai žinome, kuo viskas pasibaigė. Nepavyko komunistams įveikti Ego – drakono. Jie patys pavirto... Kaip toje vietnamiečių pasakoje – „Drakonas mirė, tegyvuoja drakonas“ (naujas). Kas svarbiausia, šiai pasakai galo nematyti.

1991 metai. Lietuva – vėl laisva. Valio! Tegu bus palaimintas šis šviesiausias tautos laikotarpis. Tūkstantinių mitingų, Baltijos kelio, didžiulio entuziazmo, tikėjimo ir vilčių. Mes viską privatizuosim, nes „visų“ yra niekieno. Ir tai padaryta. Kolūkiai, žemė, telekomas, bankai... Ar dar kas liko neparduota? Ar viskas jau privatizuota? Ar jau visi laimingi ir turtin-gi? Penki procentai? Sakot, tik penki? O kaip kiti? Kiti jau baigia išlakstyti? Tai kaip čia šitaip atsitiko? Nežino niekas... Ir neklausinėk, nenervink Lietuvos Valdovų.

Dvi sistemos, tarytum priešingybės, bet turi kažką bendro. Abiejų deklaracijose – grynas humanizmas. Pirmosios lyderis, užlipęs ant šarvuočio, režė nuostabius šūkius – „žemę valstiečiams, gamyklas darbininkams, valdžią taryboms!“ Valdžią taryboms? Ką tai reiškia? Tarybos nuo žodžio tartis. Bet ar kas tarėsi su anos valstybės (tarybiniais) piliečiais? Juokingas klausimas... Nei vienas pažadas nebuvo ištesėtas. Ne darbininkų ir ne valstiečių valdžia buvo Tarybų Sąjungoje. Ne daugumos – o mažumos. Visus reikalus tvarkė partinė nomenklatūra...

O kaip laisvoje dabartinėje Lietuvoje? Lietuva yra demokratinė respublika, suverenas – tauta (suprask, visi piliečiai) – režia konstitucija. Nei kiek ne prasčiau... Abiem atvejais (teoriškai, pagal deklaracijas) šalių šeimininkai – piliečiai. Bet gyvenime – ta pati apgaulė. Pirmuoju atveju viską tvarko partinė nomenklatūra, o antruoju – oligarchinė. Abiem atvejais piliečiai lieka „ne prie reikalų“.

Todėl visiškai dėsninga, kad jie lieka kvailių vie-toje. Valdžią turinti mažuma ir nekontroliuojama

daugumos, pirmučiausiai pasirūpina asmeniniu ar grupiniu interesu. Tokia jau žmogaus egoistinė prigimtis...

Tik daugumos kontrolė, teisė išbalsuoti bet kurį valdžios pareigūną, gali pakeisti situaciją. Interneto laikais tai nesudėtinga, tereikia politinės valios.

Ar tokios valios galime tikėtis iš sisteminių partijų? Iš tų žmonių, kurie jau dešimtmečius Valdovų vaidmenyje? Kad jie pasidalintų valdžią? Kad suteiktų teisę juos kontroliuoti ir atšaukti iš postų kažkokiems „runkeliams“? Turbūt man prisispavono...

Bet sprendžiant pagal paskutinių rinkimų į Seimą rezultatus, prisispavono ne man vienam. Dauguma Lietuvos žmonių balsavo prieš sisteminę partijas, nes iš jų nebėra ko tikėtis.

Ir tai jie pajuto, kad prarado pasitikėjimą, kad dingsta jų elektoratas. Tik ar suvokia pagrindinę savo klaidą? Kad uzurpuodami valdžią, išdavė pagrindinį demokratijos principą (mažuma paklūsta daugumai). Per amžius valdžia buvo tik „viršuje“. Bet viskas kinta, tai paseno. Atėjo laikas šį šabloną peržengti. Valdžia turi būti visur.

Įsiminė Arvydo Juozaičio žodžiai, kuriais jis at-sakė į žurnalistės klausimą apie žmonių nuotaikas sąjūdžio laikais ir dabar. Nepakartosiu paraidžiui, tik esmę – tada buvo entuziazmas, daug vilčių, o dabar, kaip juodas debesis – didžiulė neviltis... Nuo savęs dar galiu pridurti abejingumą. Apie abejingumą pasakyta ir Biblijoje „<...> o kadangi tu nei karštas, nei šaltas, o drungnas, tai aš tave išspjau-siu“. Bet ar gali būti kitaip, jeigu pilietis tikrai statis-tinis... Jeigu jis tuščiomis rankomis, jeigu jis, išrin-kęs valdžią, gali tik stebėti, kaip anie...

TEISINGUMAS

JAV nepriklausomybės deklaracijoje teigiama, kad visi žmonės, būdami dieviškos (dvasinės) prigimties, yra lygūs. Tai išeities taškas. Tai tas pamatas, be kurio neįmanoma nei teisingumas, nei demokratinė valstybė. Be šitos principinės lygybės neįmanoma ir Vienybė.

Šią deklaraciją rašantys, tai suprato, bet ar tai supranta dabartinis, dvidešimt pirmojo amžiaus žmogus? Sprendžiant iš valdžios formos – vertikals, iš to, kad visa valdžia „viršuje“, matyt, kad pamiršo. Nes vienos krypties (iš viršaus į apačią) veikianti valdžia padalina visuomenę į valdžią turinčius (visagalius) ir jos neturinčius (statistinius) piliečius. Nebelieka tos prigimtinės, principinės lygybės, tuo pačiu ir Vienybės...

Valdžią turintys tautos „tarnai“, nekontroliuojami šeimininko (suvereno), vis labiau pradeda tuo piktnaudžiauti, užsimezga simbioziniai (abipusės naudos) ryšiai su stambiuoju verslu, susiformuoja oligarchinė nomenklatūra. Teisinėje srityje dar blogiau. Lietuvos teisėjai ir prokurorai nuo tautos ir kitų valdžios institucijų atsitvėrė tokia aukšta tvora,

kad tapo valstybe valstybėje. Tapo nepriklausomi...

Tokią nepriklausomybę pasiekę ląstelės pradeda dirbti ne visam organizmui, o tik sau, jos tampa vėžinėmis... Tą akivaizdžiai pademonstravo Garliavos įvykiai. Teisėsauga net nepradėjo tirti pedofilijos versijos. Jie puolė ginti savo „mundurą“...

Tuo tarpu piliečiai, matydami valdžios žmonių degradaciją ir neturėdami jiems jokių poveikio priemonių, pasiduoda nevilčiai ir abejingumui. Šios „žirklys“ – valdžios žmonių nebaudžiamumas, jų visagalybė, degradacija (iš vienos pusės) ir piliečių nevilčiai, ABEJINGUMAS (iš kitos pusės) tampa vis didėjančia grėsme Tautos išlikimui.

Darnos atstatymui nereikalingos jokios investicijos ar paskolos, tik politinė valia ir supratimas. Valdžios institucijos reikalingos, nes žmogaus prigimtis ne vien dvasinė. Ego sąmonės faktorius nei kiek ne mažesnis. Žmogus turi būti kontroliuojamas. Tai visiems suprantama. Kas darytųsi keliuose, jeigu nebūtų kelių policijos? Jei vairuotojai nebūtų baudžiami už greičio viršijimą, už vairavimą išgėrus?

Komentariai nereikalingi... Juk su valdžios ponais taip ir yra. O jie ne angelai, jie iš to pačio molio...

Pilietinė teisė valdžios ponus kontroliuoti, blogai dirbančius išbalsuojant, duotų trigubą naudą:

- apvalytų valdžios struktūras nuo degradavusių, poveikis būtų daug platesnis nei restitucijos.
- kitaip dirbtų likę, jie „pagytų“ nuo amnezijos, prisimintų kam tarnauja.

- piliečiams pajutus savo vertę, įsitraukus į visuomenės reikalus, ištirptų nevilčiai ir abejingumas.

Tokios reformos didžiausias trūkumas tas, kad tokia idėja – „negirdėtas dalykas“... Ji netelpa į daugumos žmonių sąmonės „dėžutę“. Tai tokia pat „erezija“, kaip kad Žemė rutulio formos. Juk žmonės ne musės, jie nukristų ant laužo...

Kita vertus, ši idėja – jokia naujovė. Apie ją, dar demokratijos aušroje, kaip apie „pilietyją“, kalbėjo garsusis visų laikų filosofas Aristotelis. Tokios (pilietinės visuomenės) simbolis rastas Egipto piramidėse. Kuriame valdžios vertikale sulenкта į ratą – gyvatė apžiojusi savo uodegą. Visuomenės „viršūnėlės“ ir „šaknelės“ susijungę abipusiu poveikiu.

AMNEZIJA

Med., psich. – tai atminties susilpnėjimas ar praradimas. Panašus terminas (pagal prasmę) yra Alzheimerio liga, kuria dažniausiai susergama artėjant prie „finišo“. Ji kėsina į pagyvenusius, į taip sakant „išeinančius“, kurie jau ir taip viena koja...

Tuo tarpu amnezija pavojingiausia patiems darbščiausiems ir svarbiausiems visuomenės nariams, taip vadinamiems tautos „tarnams“ – jie linkę pamiršti, kam tarnauja...

Šis polinkis lengvai suprantamas ir paaiškkinamas. Tai įvyksta dėl nutraukto ryšio su tauta. Prieš rinkimus pretendentai į „tarnus“ tautą labai myli, negaili įvairiausių pažadų. Bet po rinkimų akto buvusi meilė labai greitai išblėsta, nes rinkėjai tampa nebereikalingi. Kaip tik šiuo atveju tikslas (tauta) paverčiamas tik priemone valdžiai išrinkti. O valdžia paverčiama tikslu. Nors pagal idėją ir konstituciją suverenas yra Tauta (visi piliečiai), o valdžia, visos valstybinės institucijos tėra priemonė darnesniam Tautos gyvenimui. Kodėl įvyksta tokia „rokiuotė“. Kam ji naudinga?

Kvailoki klausimai, tai įvyksta netyčia. Dėl ego-centriškos žmogaus prigimties. Kur yra žmogus – ten ir pasaulio centras... Net skaitant knygą, žiūrint filmą ar „sergant“ už „Žalgirį“ laikinai atsiduriame kitur, kitame vaidmenyje. O ką kalbėti apie tuos atvejus, kada paprastas pilietis tampa Seimo nariu, užsivelka teisėjo ar prokuroro mantiją? Naujame vaidmenyje jie atsiduria visiškai – fiziškai, kiekvieną dieną... Jo institucija, valstybė tampa svarbiausiu reikalu – tikslu. O tauta?

– O ką tauta? Tautą reikia valdyti...

Va taip tarnai virsta Valdovais. Tokiam valdovui tauta nustoja būti svarbiausiu dalyku. Jos vietą užima Valstybė, jo institucija (darbovietė) ar munduro garbė. Jis perėjo į kitą „komandą“... Žmogus – tai visuomenės ląstelė. Kai ji pradeda dirbti ne visam organizmui, o tik sau ar savo grupei, ji tampa vė-

žine. Nauja tapatybė smelkiasi plačiau. Ji apima ir didžiąją žiniasklaidą, nes ji atstovauja Valstybės interesui, jį gina. Taip pat ir nuo tautos. Atsiranda tokie terminai kaip „populistai“, „marginamai“ ar „patvoriniai“. Pastarasis tiksliau už kitus atspindi, iki kokių puikybės, teisinio nihilizmo ir arogancijos „aukštumų“ gali „pakilti“ žmogus, pamiršęs savo tautą.

Mūsų visuomenė gilioje krizėje. Ji ne tik materialinė su akis badančia socialine atskirtim. Masinė emigracija, alkoholizmas, savižudybės lemia ir kiti faktoriai, kurie dažnai lieka net nesuvokti, bet reiškiasi kaip visuotinis ABEJINGUMAS ir NEVILTIS. Juk prieš trisdešimt metų gyvenome dar blogiau, bet žinojome priežastį – kaltas okupantas. Todėl turėjome viltį, buvom sparnuoti. O dabar? Dabar yra kitaip, ne viskas blogai, yra ir gerų dalykų, bet to – svarbiausio, kas palinkėta tautos himne „vienybė težydi“, nėra, ji nebežydi, ji katastrofiškai nyksta.

Tautinę tapatybę išsaugojusiems piliečiams yra nesuprantami tokių valdovų kaip Vilniaus mero Šimašiaus ar prolenkiško premjero vis dažnėjančios akibrokštai. Kam jie tarnauja? Kam atstovauja? O užstrigęs paminklo klausimas Lukiškių aikštėje? Piliečių bejėgystė, neturėjimas jokių poveikio priemonių ir Valdovų amnezija darosi vis aštrėjančiomis žirkklėmis visai tautai. Tai nerimą keliantys simptomai. Ar vieną rytą neprabusime jau kitoje valstybėje?

Ar yra nuo šios „ligos“ vaistų, o gal jau sukurta vakcina? Deja, dar ne, bet sprendimas peršasi savaime – tautos (piliečių) ryšys su išrinktaisiais į valdžią turi tapti pastovus, nuolatinis. Demokratiškai išrinkti valdžią nepakanka. Ją būtina ir kontroliuoti – visas institucijas, visus valdžios pareigūnus, tarp jų teisėjus ir prokurorus. O blogai dirbančius, apsivogusius ar kitaip susikompromitavusius – ATSTATYDINTI. Tik tokiu atveju tautos „tarnai“ nepamirš,

kam tarnauja.

„Pasibaisėtina, tai „gatvės“ demokratija...“ Tokių reakcijų jau girdėjau ne vieną, bet neskubėkite vertinti, išklausykite iki galo. „Geriausias vergas tas, kuris mano esąs laisvas“ – nepamenu, kas tai pasakė. Bet pamenu, kaip apibūdino demokratiją, dar jos aušroje, garsusis filosofas Aristotelis. Jis išskyrė dvi demokratijos formas, pirmoji – kai „hienos valdo asilus“, o antroji – „pilietyją“...

Aš kalbu apie perėjimą nuo pirmojo varianto prie antrojo. Nebūkime vergai. Dabartinė „demokratija“ geriausiu atveju nepilna, ji kaip namas be stogo, kaip automobilis be ratų. O jeigu tiesiai šviesiai, tai ji paprasčiausia apgavystė.

Kodėl pilietinė teisė į valdžią ne tik rinkti, bet išrinktus ir ATSTATYDINTI daliai žmonių sukelia šoką? Esą tai „minios“, „gatvės“ demokratija... Juk kalba eina apie tuos pačius piliečius, kurie valdžią renka. Jeigu rinkimai praeina sklandžiai, be jokios anarchijos, tai kodėl kitaip turėtų būti su atstatydinimu? Atstatydinimo idėja sukelia šoką todėl, kad:

- pirma – tai yra neįprasta. Tai tokia NAUJOVĖ, kuri ne į visas sąmonių „dėžutes“ sutelpa. Prisiminkime, kaip buvo sutikta idėja, kad Žemė ne plokščia. Juk ne vieną ir ant laužo sudegino. O kaip kai kurie su šakėmis, šlakstykle ir šventųjų paveikslais, kaip prieš pragaro „išperą“, ėjo prieš garvežį...

- antra – žmogaus nuolankumas ir baimė prieš valdžios vertikale. Tūkstančius metų žmonės gyveno pagal stipresniojo teisę ir silpniesniojo baimę. Šis „teisingumas“ ir suformavo valdžios vertikale. Ji tarsi nepajudinama. Bet tai tik regimybė. Tokia pat nepajudinama galybė buvo TSRS, bet prieš 30 metų ji jau buvo „milžinas ant molinių kojų“. Tokia pat atgyvena dabar yra valdžios vertikale. Pats laikas ją sulenkti į ratą. Ratas – gyvatė, apžiojusi savo uodegą, yra ezoterinis simbolis, reiškiantis tobulą užbaigtumą.

PADARAS

Šiuo pavadinimu jau sukurtas ne vienas fantastinis filmas, kai į žmogaus kūną patenka kokio nors kosminio monstro sėkla ir jame pradeda augti...

Bet šį kartą ne apie jį, apie kitą. Apie tą, kuris taip arti ir toks savas, kad jo net nepastebime, nes esame su juo susitapatinę. Tai jis sukuria patyčias tarp paauglių, nesantaiką tarp žmonių ar valstybių. Konkurencija dėl dominavimo prasideda labai anksti, dažniausiai tai vyksta nesąmoningai – pažeminęs kitą, pats pasijunta „aukščiau“. Pranašumo pojūtis šiam padarui geriausias maistas, veiksmingiausia „trąša“. Todėl gražiausios mergaitės, stipriausi ar protingiausi berniukai, gaudami iš aplinkos daugiau dėmesio ir pagyrų, automatiškai atsiduria „rizikos grupėje“ šį padarą užsiauginti didesnį. Neatsitiktinai jo simbolis Liuciferis. Atskirties nuo Dievo simbolis šventraščiuose apibūdinamas kaip pats gražiausias ir tobuliausias iš visų angelų.

Taip, tai ego, netikrasis, mažasis, iliuzorinis „aš“. Jis turi daug vardų ir epitetų. Labiausiai siejamas su protu, bet užvaldęs ir jausmus, emocijas. Rytuose jis vadinamas „tarnu“, kuris miegant šeiminkui, įsijautė į jo vaidmenį ir šeiminkauja...

Kodėl jis netikrasis, iliuzorinis? Nes trumpalaikis, kaip ir visas žmogus. Jis kaip rasos lašelis. Saulutė patekėjo – lašelis išgaravo. Yra tik tai, kas amžina... O kas laikina, kas praeina, tas tik „maja“ – iliuzija.

Kitas netikrumo požymis yra atskirtis. Tapatinimasis su protu sukuria atskirtį nuo dvasinio plano, nuo Šaltinio, iš kurio atsiranda visa, kas matoma ir apčiuopiama. Susitapatinus su tuo, kas laikina ir ribota, prarandamas ryšys su tuo, kas amžina ir be ribų. Tai kaip išmainyti laikrodį į apatinius...

Žmogus dažnai didžiuojasi turįs protą, kurio neturi jo „jaunesnieji broliai“, jaučiasi gamtos valdovas, esantis grandinės viršuje. Bet kaip tie „bepročiai“ sugeba nusikristi, nuplaukti, savo keturimis numigruoti tūkstančius kilometrų be navigacijos, dažnai nesustodami ir tamsią naktį? Gal jie turi kažką kitą, ko neturi žmogus? Gal protas ne didžiausia ar bent jau ne vienintelė vertybė. Juk pasaulinio masto bėdas, ekologines ar net egzistencines sukuria ne tie „bepročiai“, o *homo sapiens*.

Ką gi jie turi tokio, ko neturi žmogus? Aštresnes jusles (klausa, uoslė, regėjimą)? Taip, bet dažniausiai tik vieną ar pora iš jų. Šunys – uoslė, paukščiai – regėjimą. Pelėdos, šikšnosparniai, delfinai turi ir radiolokacinį sugebėjimą, kuris atstoja regėjimą ten, kur jis neįmanomas. O kiek mes nežinome? Kaip paaiškinti paukščių būrio ar žuvų tunto sinchroniškus judesius? Lyg atskiri individai būtų vieningas organizmas... Kaip praverstų tokia savybė žmonėms! Kurie per visą savo egzistenciją niekaip neišbrenda iš konfrontacijos, konfliktų ir karų maratono. O pasiekę aukštesnį techninį išsivystymą, dar kartą susinaikina...

Ne protas to didžiausias kaltininkas. Jis, kaip ir kiekviena „lazda“ – su dviem galais. Kaltas pagrįmtas jame, jo absoliutinis, kuris sukuria atskirtį... Atskirtį nuo Visumos, nuo Šaltinio. Yra, taip vadinamas, narcizo fenomenas. Kuris pasireiškia įvairiausiomis formomis. Tai gali būti „beždžioniukai“ spyruokliuojančia eiseną, kaip pareiškė Užkalnis, kurie dabar (dėl karantino), sugrįžę iš emigracijos, imasi savo įprastų darbų. Gali būti susireikšminęs proto „bokštas“, ne einanti, o siūbuojančiais klubais „plaukianti“ blondinė, religinis ar kitoks fanatikas. Viską lemia susireikšminimas, pranašumo jausena kitų atžvilgiu.

Ten, kur nukreiptas dėmesys, teka ir gyvybinė energija. Tai išėjties taškas. Dėmesio pagalba galima išmokti atpalaiduoti raumenis, visą kūną, „paleisti“ rūpesčius ir stresą. Jo pagalba skleidžiasi bet kokia kūryba, vyksta pažanga, atsikratoma negalavimų.

Bet to paties dėmesio pagalba galima užsiauginti ir „padarą“. Vaikų skatinimas pagyromis turi būti atsargus, sąmoningas, kad nepažadintų pranašumo jausenos kitų atžvilgiu. Pastovus mylinčios bobutės ar mamytės „kapsėjimas“ apie mūsų vaikelio išskirtinumą gali padaryti tikrą meškos paslaugą. Praminti tokią klišę, kurioje „vaikelis“ kapanosis visą gyvenimą.

Žmonės labai skirtingi. Vienam dar nuo pradinių klasių sekasi matematika, kitas turi muzikinę klausą, kažkam patinka technika ar sportas. Yra geras pasakymas – „Nėra pasaulyje išminčiaus, kuris neturėtų ko pasimokyti iš bet kurio praeivio“. Šią tiesą puikiai supranta ir pripažįsta Tibeto vienuoliai. Jie, sveikindamiesi su žmogumi, suglaudžia abu delnus ant krūtinės ir pagarbiai nusilenkia. O Indijoje tokiu atveju dar ir tariamas žodis „Namastė“, kuris reiškia „sveikinu Dievą, esantį tavyje“. Štai tokią žinią, tokią informaciją vertėtų įskiepyti į vaiko širdelę vietoje pranašumo jausenos.

Juk Dievo dvasia persmelkia visą materiją, kiekvieną jos atomą, ji visur esanti... Tai įmanoma pajauti, tik reikia atsisakyti „savęs“, tapti „tuščiu indu“. Pamatę gatvėje spyruokliuojančią ar „plaukiančią“ eiseną, neskubėkite jos priskirti narcizų kategorijai. Tai gali būti ir priešingas atvejis. Jeigu tai „kaifas“ nuo Visumos, nuo sąlyčio su ja. Tai nuostabu... Galbūt tai net „satori“.

KAS TRUKDO?

Juk yra normalių šeimų, kuriose visi vienodai gerbiami ar tu mažas, ar didelis, ar jau pasenęs, kuriose visi turi skirtingas pareigas, bet iš principo yra lygūs. Atimk šitą principinę lygybę, pagarbą nors vienam šeimos nariui ir neliks darnos visoje šeimoje. Neliks vienybės...

Tie patys principai veikia ir visuomenėje, tautoje ar valstybėje. Visų narių (piliečių) principinė lygybė yra vienybės pagrindas. Jeigu nėra pagarbos kiekvienam piliečiui, neįmanomas ir jų bendrumas. Tai, kaip dukart du – keturi. Dabartinė socialinė atskirtis, tautos nykimas – tik pasekmė...

Prieš trisdešimt metų buvome okupuoti. Valdžia ir armija – svetimųjų. Bet savo vienybe nustebinom pasaulį... Nes tada dar buvome lygūs. Dar neturėjome savų Valdovų, dar nebuvo tokių akivaizdžių ir dirbtinai atsiradusių skirtumų.

Esmė ta, kad laisvę gavome ne tik mes, bet ir mūsų Ego. Šis „padaras“, kaip koks pasakų džinas, ir mirktelt nespėjus, viską daro savaip, stichiškai ir nevaldomai. Nors šiuo atveju reikėtų patikslinti. Ne viskas yra blogai.

Juk suvaldytos kriminalinės grupuotės „Vilniaus brigada“, „Kauno daktarai“, „Panevėžio agurkiniai“, kiti reketininkai. Prie didelio transporto pagausėjimo, veikia kelių eismas. Pakankamai sėkmingai

trandomi kelių „ereliai“ ir smulkesni pažeidėjai. Apskritai imant, paprasti piliečiai ar tiksliau jų Ego per didelės laisvės negauna, yra kontroliuojamas. Bet visai kita situacija yra su valdžios pareigūnų, (pagal idėją) „tautos tarnų“ egoizmu.

Visa grėsmė valstybės išlikimui kyla kaip tik iš jų pusės. Ir tai suprantama. Paprastas pilietis yra kontroliuojamas valdžios institucijų. Tuo tarpu pati valdžia lieka be kontrolės. Varnas varnui... O juk JIE, tai vakarykščiai mes. JIE iš to pačio molio...

Visos partijos, ypač prieš rinkimus, skalambija apie būtinybę mažinti socialinę atskirtį. Įtraukia tai į savo programas. Bet gyvenime jokių pokyčių, greičiau priešingai.

Dar prieš trejetą metų ar kiek anksčiau gaudavome palūkanas už terminuotus indėlius. Kur jos dingę? Kas tai? Bankų kartelinis susitarimas? O „Ūkio“ ir „Snoro“ bankai tokiam susitarimui pasipriešino? Buvo apšaukti nusikaltėliais ir jų vadovams teko bėgti. Būtent toks susidėlioja vaizdelis. Didžioji žiniasklaida, „ketvirtoji valdžia“ – tiktai tarnaitė...

Kad pinigais daro pinigą, tuo labiau terminuotas indėlis, aišku kiekvienam. Ir kad už tai apsimoka mokėti palūkanas – taip pat.

Bet kam asilam mokėti palūkanas, jeigu galima ir nemokėti... Valdžios ponų atotrūkis nuo visuo-

menės nesiliauja didėjęs. Jis jau įgauna atviro cinizmo formas.

Prieš metus Nijolė Sadūnaitė Lietuvos Seime svečių ir visų savųjų akivaizdoje, kreipdamasi į prezidentę Dalią Grybauskaitę ir premjerą Saulių Skvernelį, paklausė dėl Deimantės Kedytės likimo. Ar ji dar gyva? Prezidentė nieko nežinojo. O premjeras tik pasišaipė... Atsakymo nėra po šiai dienai. Toks atsakymas nereikalauja milijonų iš valstybės biudžeto. Tereikia pagarbos bendrapiliečiams, bet jos nėra. Yra nesiskaitymas...

Kitas atvejis. Dar mėnuo nepraėjo, kaip Maroke (tylint žiniasklaidai) Lietuvos vardu pasirašytas pavojingas migracijos legalizavimo paktas. Jam, net neišverstam į lietuvių kalbą, pritarė dauguma seimūnų. Mat buvo palaimintas prezidentės ir užsienio reikalų ministro (kur garvežys, ten ir vagonai)...

Šį paktą atmetė JAV, Anglija. Nepasirašė Šveicarija, Vengrija, Slovėnija, Lenkija. Nepasidavė šiai avantiūrai Estija ir Latvija. Kodėl pasirašė mūsų kariai? Gal jie kvaili ar akli? Vokietijos, Anglijos, kitų šalių patirtys dar nepakankamos?

Tokius klausimus (svarbiausius) turi spręsti visa tauta, to reikalauja konstitucija. Bet mūsų „tautos motina“ ES turi aukštas pozicijas ir nenorėtų jų prarasti... Ji ir po kadencijos norėtų išlikti šalia Merkel

ir Makrono? Bet ar tokiems asmeniškumams tautos likimas ne per didelė kaina?

Valdžios savivalė, nebaudžiamumas, nesiskaitymas su piliečiais jau tapo kasdiene norma. Tai didžiausia tautos bėda. Dėl kurios ir toliau daugėja skurstančių, nemažėja emigracija. Bet ar gali būti

kitaip, jeigu mūsų demokratija nepilna, o tik pusinė. Jeigu valdžią mes tik išsirenkame, bet negalime jos pašalinti. Tai, kaip namas be stogo, kaip automobilis be ratų.

Tie patys dirbtų visai kitaip, jeigu būtų galimybė juos išbalsuoti.

Tokia galimybė būtų geriausia vakcina nuo valdžios ponų sunarcizavimo ir nuo jų sudrakonėjimo.

Tokia galimybė tirpdytų piliečių NEVILTĮ ir ABEJINGUMĄ.

Techniniu požiūriu tai kaip elektroninė bankininkystė... Praradai pasitikėjimą, ačiū už pastangas.

SIMBOLIAI

Tai ko gero talpiausi informaciniai ženklai, pranakstantys rašmenis, hieroglifus ar runas, tobuliausia „špargalkė“, galinti sutaupyti daug laiko ir energijos ne tik atskiram žmogui, bet ir visai žmonijai.

Akis trikampyje

„Dievo akis“. Naudojama krikščionių ir masonų simbolikoje. Kodėl ne kvadratu, apskritime, o būtent trikampyje? Todėl, kad trikampis tiksliausiai atspindi šio pasaulio sandarą, jo dvasinį ir materialų dualumą. Trikampio viršūnė (taškas), tai Vienis (dvasia), o apatinė kraštinė – Daugis (materija). Materija ir dvasia – matoma ir nematoma, laikina ir amžina. Tai tos dvi dalys, kurios sudaro ne tik pasaulį, kuriame gyvename, bet ir mus pačius – žmones. Šių dalių tarpusavio sąveika, vienos ar kitos dominavimas nulemia ne tik atskiro žmogaus, bet ir tautų ir net didžiausių civilizacijų klestėjimą arba žlugimą.

Tai kaip lazda su dviem galais. Materijos poliuje viskas atskira ir unikalu, nerasite dviejų vienojų akmenėlių, identiškų medžių ar žmonių. Jeigu kaimynas įsiplovė pirštą, aš to net nežinau. Žmona skausmuose – gimdo, o vyrui neskauda...

Iš materijos – atskirtumas, izoliacija, susvetimėjimas, visos egoizmo apraiškos.

Čia, fiziniam lygmenyje, individuali jauna siela, nusileidusi iš subtiliųjų dvasios pasaulių, pasijaučia vieniša, apleista ir pamiršta. Jai nelieka nieko kito, kaip pradėti gyventi iš savęs, su kiekvienu įsikūnijimu darantis vis savarankiškesnei.

Dovydo žvaigždė

Ją sudaro du trikampiai. Vienas, viršūne nukreiptas į apačią, simbolizuoja involiuciją. O kitas, kurio kryptis į viršų – evoliuciją. Involiucija – tai kryptis į materiją, o evoliucija – į dvasią. Iš esmės, tai du energijų-sielų srautai.

Kelionė prasideda iš pirminio šaltinio, „Tėvo namų“, „rojaus“, „keter“ (kabalistinis terminas). Čia, amžinos palaimos ir meilės vandenyne, viskas yra Viena... Nei mažiausio šešėlio atskirtumo. Tik vėliau, pradėjus kelionę link materijos, per kelis etapus (chochma, bina, tiferet), palaipsniui pradeda reikštis atskirtumas, taip atsiranda individualios sielos. Paskutiniame lygmenyje – „malchut“ – randasi fiziniai pasauliai, tokie, kaip mūsų. Tokiame grubios materijos „poligone“, kur viskas atskira ir unikalu, veikiamos aplinkos, jaunos, nesavarankiškos sielos, per daugelį įsikūnijimų, praeidamos įvairias gyvybės formas, vis labiau prisitaiko prie fizinio pasaulio. Tai ir yra involiucija, judėjimas į materiją.

Šitame etape, su kiekvienu įsikūnijimu, vis daugiau įgaunama individualumo, savarankiškumo, užsiauginamos savos „šaknys“, savas „stuburas“.

Involiucijos pabaiga

Šį etapą individuali siela prieina turėdama žmogaus pavidalą. Involiucijos pabaiga reiškia evoliucijos pradžią. Protas, kuriuo žmogus išsiskiria iš savo „jaunesniųjų brolių“, suteikia galimybę ne tik pasiekti maksimalų individualumą, bet ir pakeisti vertybinę orientaciją iš materializmo į dvasingumą.

Anksčiau ar vėliau, net būdamas didžiausias egoistas ir savanaudis, imantis žmogus pajaus nepatogumą, gėdą, savo menkumą prieš tą, kuris duoda. Duoti yra dieviška. Duodama iš stiprybės, iš pertekliaus. Kodėl imti pasidaro nepatogu? Tam trukdo užsiaugintas orumas.

Sakoma: „Duoti – palaimingiau“. Palaimingiau todėl, kad duodant, galvojama apie kitus, o imant – tik apie save. Pirmuoju atveju plečiasi sąmonė. Iš to ir laimės pojūtis. Tuo labiau, jeigu apie tuos, kuriems duosi, galvojama su užuojauta ar meile.

Ši riba, kada žmogus imdamas pradeda jaustis nepatogiai, o duodamas priešingai – patiria pakylėjimą, kabalistų vadinama „cimcum-alef“. Nuo jos prasideda pakilimas, evoliucija. Iki šios ribos žmogaus dar nėra, yra tik „padaras“ – „dvikojis padaras“.

„Turiu dvi kojas, o ypač – dešinę“. Ši frazė iš Vytauto Kernagio dainuokos ne tik šmaikšti.

Turime ne tik kūnus. Esame kaip lazda su dviem galais. Kuris „galas“ storesnis, ką turime „ypač“? Materija ar dvasia? Kam suteikiame prioritetą? Involiucija ar evoliucija? Kuriam sielų srautui priklausau aš?

Atsakymai į šiuos klausimus nulemia ir visuomenės būseną. Pakilime ji ar nuosmukyje.

Savaimė kyla klausimas, kokia gi tokių „kelionių“ prasmė? Iš pradžių į materiją, paskiau atgal į dvasią. Matyt, tokia, kad į „Tėvo namus“ sugrįžtama jau savarankišku dvasiniu vienetu...

Kryžius

Nebūtinai krikščionių simbolis. Juk pirmiau (svastikos pavidalu) jis atsirado Tibete. Svastika – tai besisukančių, esančių dinamiškoje sąveikoje ir kaitoje, tų pačių dedamųjų (dvasios ir materijos) simbolis. Rytietiška svastika ir **IN – JAN** tikri „gimnaisčiai“.

Savaimė suprantama, kad to paties simbolio prasmės interpretacijų gali būti ne viena. **IN – JAN** sėkmingai panaudojamas aiškinant moteriško ir vyriško pradų tarpusavio sąveiką, jų balansą ar disbalansą.

Šis simbolis gali padėti daug lengviau „pamatyti“ disbalansą, esantį mūsų politinėje sistemoje. Kai valdžia tik „viršuje“, o „apačioje“ jos nėra, tai tas pats, kas iš obliavimo staklių veleno išimti vieną peilį, o kitą palikti. Įjungus stakles, pakraupsime nuo keliamo triukšmo ir vibracijos...

Bet daugelis žmonių yra taip susigyvenę su esama padėtimi, kad šitą absurdą priima kaip normą. Tokia pat norma prieš keletą šimtmečių buvo plokščia Žemė. O atsiradusius „eretikus“, kalbančius apie apvalų Žemės rutulį, degino ant laužo... Štai ką reiškia įsisenėję įpročiai ir žmogaus ribotumas.

Dar viena kryžiaus, kaip simbolio, aiškinimo interpretacija gali būti krikščioniška. Beje, kuo daugiau interpretacijų, tuo daugiau atsiskleidžia briaunų.

Kryžiaus vertikalė – tai Senojo Testamento energija „akis už akį, dantis už dantį“. Tai teisingumas baimės pagrindu, pastatytas ant stipresniojo teisės ir silpnesniojo baimės.

Horizontalę „pamilk savo artimą kaip save patį“ atnešė Kristus (Naujasis Testamentas). Kai pasipiktinę fariziejai jo klausė: „Ar tu atėjai pakeisti įstatymą?“, jis atsakė neigiamai. Iš tikrųjų senasis neatšauktas. Praėjus dviem tūkstančiams metų jis ne tik, kad galioja, bet ir dominuoja. Jame vis dar ilgesnė už horizontalę...

Kol dominuoja vertikalė, „vienybė nepražys“, dainuok nedainavęs. Kol valdžia tik „viršuje“, teisingumo nebus.

Bet yra dar vienas simbolis. Jis atrastas Egipto piramidėse. Jame vertikalė sulenкта į ratą – **gyvatė apžiojusi savo uodegą**.

Tai pilietinės visuomenės simbolis, kada „viršus“ ir „apačia“ susijungs abipusiu poveikiu.

Kaip dar vieną argumentą šio simbolio naudai ir kokia turėtų būti pilietinė visuomenė, byloja neseniai mokslininkų atrasta smulkiausia subatomine dalelė, esanti ant materijos ir dvasios ribos. Ji buvo įvertinta kaip Dievo buvimo įrodymas ir pavadinta „bazono“ vardu. Matyt, nuo žodžio „bazinis“ vienetą, tas pats biblijinis alfa ir omega, nuo kurio viskas prasideda ir baigiasi.

Svarbiausia tai, kad šis „bazonas“ – visur esantis... O tai aliuzija ir į visur esančią valdžią, ne tik „viršuje“, bet ir „apačioje“. Tada ji bus dieviška...

Šių straipsnių autorius – Romas Cibas (bitininkas) iš Utenos r., Luknių k.

Kad šią tikrą (tiesioginę) demokratijos idėją galėčiau viešinti visuomenėje, pasiryžau net dalyvauti rinkimuose į Seimą (Utenos vienmandatėje apygardoje, po „Drąsos kelio“ vėliava).